

εκρυψα τὴν ἔδραν ὅπισθεν τῆς κλίνης μου. "Εμεινα εἰς τὰ σκοτεινά καὶ προσεπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν πργύνα, καὶ ἐντὸς πέντε τὸ πολὺ λεπτῶν ἀπεκοιμήθην, ὅτε εἶδον καθ' ὑπον, καὶ ἐντελῶς ὡς ἐν πραγματικότητι, δλν τὴν ἐσπερινὴν σκηνὴν. 'Εξύπνησα ἐπτοπέμνος, φωτισθέντος ἥδη τοῦ κοιτῶνος μου· ἐμεινα καθηστός ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μὴ τολμῶν οὔτε κἀν νὰ προσπαθήσω νὰ ξανακοιμηθῶ. 'Εν τούτοις δις δὲ πργύνας μὲ κατέλαβεν ἀκούσιως ἐπὶ τίνα δευτερόλεπτα, καὶ δις εἶδον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐτρελάθην.

"Οτε ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα, ἥσθανθην ὅτι ιατρεύθην καὶ ἐνύσταζον φοβερὰ μέχρι μεσημέριας. Ἐτελείωσαν πλέον, ἐτελείωσαν τὰ πάντα. Είχον πυρετόν, ἐφιάλτην, "ξεύρω κ' ἔγω τί; "Ημνη ἀσθενής τέλος πάντων. Εύρισκόμην οὐχ ἥπτον εἰς βλακώδην κατάστασιν. 'Ἐν τούτοις πύθημησα τὴν ἡμέραν ἁκείνην. 'Εδείπνησα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπτῆγα ἐις τὰ θέάματα, ἐπειτα ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου. 'Αλλ' ἴδου ὅτι, πλανιάζων εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατελήφθην ὑπὸ ἀλλοκότου τινὸς ἀνηδύχιας. Ἐφοβούμην μήπως ἐπανῆψω: ἐκεῖνο γ! "Οχι διότι ἐφοβούμην τὴν παρουσίαν του, εἰς ἣν δὲν ἐπίστευα ποσδῶς, ἀλλ' ἐφοβούμην νεώτερον φόβον τῶν ὄφθαλμῶν μου, φόβον πλαναισθῆσας, φόβον τῆς καταλαμβανούσης με φρικιάσεως. Πλέον τῆς υιᾶς ὤρας ἐπλανῶμην ἐπάνω-κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου· ἐπειτα ἡννόησα ὅτι εἶμαι βλακές τελείως καὶ εἰσῆλθον." Ήσθμανον τόσον πολὺ, ὥστε μοὶ ἥτο ἀδύνατον ν' ἀναβῶ τὴν κλίμακα. "Εμεινα ἀκόμη πλέον τῶν δέκα λεπτῶν πρὸ τοῦ δωματίου μου, ἐπειτα, βιαίως, ἔλαβον ὅρμπτικὸν θάρρος καὶ ἐπιτακτικὴν θέλησιν. Θέτω τὸ κλείθρον, λαδῶν προγονυμένως ἀνὰ χεῖρας κηρίον, δθησα διὰ λακτίσματος τὴν ἡμιανοιγμένην θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ ἔρρηψα βλέμμα πρὸς τὴν ἑστίαν. Δὲν εἶδον τίποτε. — 'Α! . . .

"Οποία ἀνακούφιστι! Τί χαρά! 'Οποία ἀπέλευθέρωσις! 'Ἐπηγαινορρόχομην περιχαρής. 'Αλλὰ δὲν ἡμούν καὶ βεβαιωμένος, ἐστρεφόμην ἔκπλακτος, αἱ σκιαὶ τῶν γωνιῶν μὲ ἀντοσύχουν. 'Εκοιμήθην ἀσχημα, ἀφυπνιζόμενος ἄδιακόπως ὑπὸ φανταστικῶν κρότων. 'Αλλὰ δὲν εἶδον ἐκεῖνον. 'Οχι, ἐτελείωσε πλέον.

"Απὸ τῆς ἡμέρας ἁκείνης φοβοῦμαι τὴν μοναξίαν τῆς νυκτός. Τὴν αἰσθάνομαι ἐκεῖ, πλανίσιον μου, γύρω μου, τὴν ὀπτασίαν. Δὲν μοῦ ἐπεφάνη πλέον ἐκ νέου, ὃ σχι! Καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει πλέον, ἀφοῦ δὲν τὴν πιστεύω, ἀφοῦ γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε; 'Ἐν τούτοις μὲ ἐνοχλεῖ, διότι τὴν συλλογίζομαι ἀκαταπαύστως.

— 'Η για χείρ του κρεμασμένη δεξιά. ή κεφαλὴ του κλίνουσα ἀριστερά, ὡς ἀνθρώπου κοιμωμένου... Λοιπὸν ἀρκεῖ, δι' ὅντος τοῦ Θεοῦ! Δὲν, θέλω πλέον νὰ τὸ συλλογίζωμαι! 'Αλλ' ὅμως τί είνε αὐτὴν ἀδιαμονοπληξία! Διάτι αὐτὴν ἐπιμονή; — Οι πόδες του ήσαν πλανίσιον τῆς φωτιᾶς! Μὲ πλανιάζει ἐκεῖνος, τί τρέλλα! Καὶ ὅμως. Ποῖος ΕΚΕΙΝΟΣ; Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ὑφίσταται, ὅτι δὲν ὑπάρ-

χει τίποτε. 'Υφίσταται μόνον ἐν τῇ δειλίᾳ μου, ἐν τῷ φόβῳ μου, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ μου. Αἴ! φθάνει...

Ναί, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ δικαιολογηθῶ, ν' ἀντιστῶ, δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ μείνω μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, διότι ὑφίσταται ἐκεῖνος. Δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, τὸ γνωρίζω, δὲν θὰ ἐμφανισθῇ πλέον, ἐτελείωσε πλέον τοῦτο. 'Αλλ' ἐνυπάρχει ταύτοχρόνως ἐν τῇ σκηνῇ μου. Διαμένει ἀδρατος, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνυπάρχῃ. Εύρισκεται ὅπισθεν τῶν θυρῶν, ἐν τῇ ιματιοθήκῃ κλεισμένος, ὑπὸ τὴν κλίνην, εἰς ὅλας τὰς σκοτεινὰς γωνίας, εἰς ὅλας τὰς σκιάς. "Αν ἀνοίξω τὴν θύραν, τὴν ιματιοθήκην, ἀν χαμηλῶσω τὸ κηρίον ὑπὸ τὴν κλίνην, ἀν φωτίσω τὰς γωνίας, τὰς σκιάς, δὲν ὑφίσταται ἐκεῖνος πλέον. 'Αλλὰ τότε τὸν αἰσθάνομαι ὅπισθεν μου. Στρέψω, βέβαιος ὅτι θὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, καὶ δὲν τὸν βλέψω πλέον. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ὅπισθεν μου. Τοῦτο εἶναι βλακώδες, ἀλλὰ καὶ ἀνίστον. Τί τὸ θελῆς; δὲν είμαι καθόλου καλά.

'Αλλ' ἀν ἡμεθα δύο εἰς τὴν οἰκίαν μου, νομίζω, ναί, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον ἐκεῖνος. Εύρισκεται ὅμως ἑκεῖ, διότι είμαι μόνος, καὶ μόνον διότι είμαι μόνος.

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant).

N. ΑΔΕΞ. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΟΝΙΑΚ

Εἰς φύλλον καθημερινῆς ἐφημερίδος, πραγματευόμενον περὶ τοῦ κονιάκ ενὸς τῶν ἐνταῦθα βιομηχάνων, ἀναφέρονται καὶ τὰ ἔχης:

«Ἔναι κονιάκ γνήσιον, ἀρήθινόν· διότι κονιάκ θὰ εἰπω ὅινόπνευμα ἔξηγμένον «δι' ἀποσταλέως ἐξ οἴνου, η ΤΟΥΛΑ-»ΧΙΣΤΟΝ ΕΚ ΣΤΕΜΦΥΛΩΝ... καλπ.»

Ἐπιτρέψατε μοι νὰ ἀπορήσω επὶ τῷ δριμῷ τούτῳ τῷ ἀνακριβεῖ καὶ ἐπικινδύνους συνεπείας δυναμένῳ νὰ ἔχῃ διὰ τοὺς πιστεύσοντας αὐτῷ ἀναγνώστας τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, ἥτις ἀλλως διακρίνεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν της.

Ἔνε πασίγνωστον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι πραγματικὸν κονιάκ ἐκ στεμφύλων δὲν γίνεται. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ παρασκευάζεται τῇ ἀπλῇ ἀποστάξει μόνον ο ΟΙΝΟΥ, δι' ἀπλῶν ἀποστακτηρίων, καὶ διαφυλάξει τοῦ προϊόντος τούτου (ἄνευ ο ὅ δ ε μι ἄς προσθήκης) ἐπὶ πολλὰ ἐπιστολὴν, ἵνα ωριμάσῃ, γίνῃ πρᾶον καὶ ιδίως κατάλληλον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ή ἀναρρωνύοντας, εἰς σύνοιταροι συνιστώσι τὴν ληψίν κονιάκ.

Ἐάν εὑρεθῶσιν ιατροί, οἵτινες θὰ συστήσωσι κονιάκ είτε ἐκ στεμφύλων εἴτε ἐκ σιτηρῶν, σύκων ή οιουδήποτε ἀλλού προϊόντος (ἐκτός τοῦ οἴνου), παρασκευάζομενον, θ' ἀγαλάβωσιν εὐθύνην, ἥτις τὰ ἐπακόλουθηματα οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ οὔτε ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θὰ δυνηθῶσι νὰ δικαιολογήσωσι.

Θὰ μοὶ ἀπαντήσοτε ὅτι τὰ πλεῖστα

τῶν δεγομένων κονιάκ τῆς ἀγορᾶς μᾶς παρασκευάζονται τοιουτορόπως. Παρασκευάζεται δηλαδὴ ἰσχυρὸν οἰνόπνευμα (σπίρτο) διὰ πολυπλόκωγ μηχανημάτων ἐκ διαφόρων ἀμυλωδῶν ή σακχαρωδῶν ύλῶν. Τὸ οἰνόπνευμα τοῦτο μίγνυται μὲ ὕδωρ, προστίθεται διάφορα στοιχεῖα, ἀρώματα (έσεντζαι), ἀμφιβόλου τὸ πολὺ συστάθεως, καταγωγῆς καὶ φυσιολογικῆς ἐνεργείας, καὶ φέρεται φρέσκον φρέσκον εἰς τὸ ἐμπόριον, ὡς κονιάκ.

Εἰς τοῦτο ἔχετε δίκαιον· φρονῶ ὅμως διτὶ κατ' οὐδένα λόγον ἐπρεπε τὰ ποτὰ ταῦτα, ἀπερ δὲν είνε κονιάκ ἀλλ' ἀναπληρώματα (surrogate), ή ἀπομιμήματα αὐτοῦ, νὰ ἐπιτρέπωσιν αἱ ἀρχαὶ νὰ πωλῶνται ως κονιάκ καὶ ίνδιωνται εἰς ἀδιωνται εἰς ἀδιωνεῖς.

Ἐπέστη νομίζω καιρὸς ν' ἀπαιτήσωσιν οἱ ἐπιτετραμένιτ τὴν φύλαξιν τῆς ὑγείας τῶν πολλῶν, παρὰ τῶν κατασκευαστῶν καὶ μεταπρατῶν τῶν λεγομένων κονιάκ, δηλωσιν (declaration) περὶ τῆς προελεύσεως καὶ κατασκευῆς τοῦ πωλουμένου κονιάκ. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ θὰ φέρῃ ἐπιγραφὴν φυσικὸν κονιάκ ἐξ οἴνου.

Τὰ ἀναπληρώματα όμως θὰ φέρωσιν ἐτικέττας ως ἔξις περίπου:

Kονιάκ ἐκ στεμφύλων

η

Kονιάκ ἐκ σύκων

η

Kονιάκ ἐκ σιτηρῶν

καλπ.

Αὐστηρῶς δὲ πρέπει τότε νὰ τιμωρῶνται (ἐπὶ ἀπάτῃ ίσως) οἱ πωλῶντες κονιάκ μὲ ἐδαφαλμένην ἐτικέτταν.

Ἡ περὶ δηλώσεως (declaration) τῆς ποιότητος καὶ καταγωγῆς τῶν τροφικῶν κωνιάκων καὶ ποτῶν διάταξις ὀφείλει βεβαιώσην νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς πάντα τὰ λοιπὰ εἰδῶν.

Οίνος π. χ. γυψωμένος ή ἀλλας φέρων προσθήκας κατ' οὐδένα λόγον ἐπρεπε νὰ πωλεῖται ως «οἴνος» ἀπλοῦς ή ως γνήσιος οἴνος.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ίσως ἐπάνελθωμεν.

O. A. Ρογζοπούδος

ΝΕΡΟ ΠΑΙΔΙ!

— Τι ἔχεις καὶ κάνεις σᾶν τρελλὸς Μίμη; — "Αφισέ με· φαντάσου... μὰ τὶ νὰ φαντάσῃς! — Μήπως είχες ἐπιστολὴν της; — "Αλλαζε τὸ της καὶ ζάλε τοῦ... μακορίτου... — Επιστολὴν τοῦ μακορίτου! ἐτρελάθηκες; — Ήτε καλλίτερα; ἐπλούτησες; — Πῶς! — Νά! ἀπέθανε πρὸ μηνὸς εἰς Βρατλαν ἔνας θεῖος μου γερω-φιλάργυρος καὶ μου ἀφῆκε καλπρονομίαν ἐκατὸ χῆνες στρογγυλαίς! — !!! — Τι χάσκεις παιδί μοι; ἔχω τύχη βουνό. — Μπᾶ! ζάτε... — Νά σὲ κεράδω; αἱ; εἴλα πάμε νὰ δοῦ δώσω ένα γλυκό 'ς τοῦ Γιαννάκην.

— Ο ἀνώτερος διάλογος εἶλαντες χωράνε εν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος. 'Ο Μίμης ήτο δόλος χαρά, ἐν δὲ φίλος του ήτο

προσωποποίησις τοῦ: «Ω! κληρονομία σου λέει ἄλλος!

Δὲν παρετήρησαν δύως, δυντες βυθισμένοι εἰς τὸ αἰσθήματα τῶν ἔκαστος, γέροντά τινα ὅστις προσήρχετο μειδιῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὁ δοποῖς ἀμά πικουσε τὴν δημιλίαν τῶν, μετετράπτη εἰς στῆλην ἄλλος μὲν διὰ μόνον.

*

— Μὰ γὰρ διάβασε μου τὸ γράμμα βρὲς ἀδερφὲ, μηπως πλατήθης. — Τὶ νὰ σου τὸ διαβάσω... νὰ διάβασε το καὶ γέλασε μὲ τὸ μακαρίτη, ἐγὼ θὰ διατάξω κονιάκ καὶ νερὸς τοῦ Σελτς· αἱ παιδὶ, ἐλα ἐδῶ... μωρὲ κόσμος! δὲν ἀκούει οὔτε δὲν πρέπεις. —

— Μπράβο! μπράβο! νὰ τύχῃ μὲν φορά! ἐκατὸ χιλιόδες! νὰ δὲ γερω-ξεκούτζαρης!

— Νὰ τὸν ἔβλεπες πῶς ἔζοῦσε... μιὰ πεντάρα ψωμότυρο! χα! χα! — Μπᾶ! μπᾶ! δὲν πειράζει, τώρα γλέντι τρικούβερτο ἀκούς τὶ σου γράφει... μονάρκιβε μου καὶ ἀγαπημένε μου. — Χα! χα! — εἶσαι δὲ μόνος μου κληρονόμος Δημητριέ μου...»

— Τὶ λόγος! «Δημητριέ μου! — Αἱ παιδὶ! ἐλα ἐπὶ τέλους! δύο κονιάκ καὶ νερὸς Σέλτς.

— «Οχι παιδὶ μου, διέκοψε, σοβαρὰ φωνή, δώσε εἰς τοὺς κυριοὺς τούτους νερὸς μονάχα, διότι δὲν θὰ σὲ πληρώσουν! δὲν ἐκληρονόμησαν ἀκόμη τὰς ἐκατὸ χήνας!

— Πῶς... δὲν θεῖος... — Νεκρὸς ήν καὶ ἀνέστη... αἱ Δημητριέ μου; — Θεῖε. — «Ο νεκρός... ἀνε... — Ἐκατὸ καὶ στρογγυλαῖς ποὺ ἐκύλιυσαν πάλι τὸ σακοῦλα τοῦ θείου σου αἱ; — Μά... — Πῶς δὲν ἀπέθα-

να, αἱ; — Ναι! — Α! εύχαριστῷ! χαίρετε.. καλὴν διασκέδασιν εύτυχην κληρονόμε! χα! χα! τοὺς γιατροὺς νὰ καταρασθῆται! — !!! — Νερό... π... αι... δι...! νερό!

ΜΙΔΤΙΑΔΗΣ Δ. ΧΡΟΝΑΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΔΟΓΙΚΑ

ΤΑ ΕΝ ΠΑΛΜΥΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν ἐν Παλμύρᾳ (Ζαδμώρ) ὀλιγόημερον διαμονήν μου ἐσκεφθημεν μετὰ δύο γάλλων συνοδοιπόρων ἵνα ἐνεργήσωμεν μικράν τινα ἀνασκαφὴν ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἵνθα δὲ πρίγκηψ Σίμων Λαγαρὲψ ἄλλοτε ἀνέσκαψεν.

Ο μνησθεὶς Σίμων ἐν τῇ ἐνεργηθείσῃ ἀνασκαφῇ ἐκτὸς διαλογίαν ἀρχαιοτήτων ἀνεκάλυψε μακρὸν ἐπιγραφὴν δίγλωσσον (Ἑλληνικὴν καὶ παλμυρικὴν) ἀναγράφουσαν διάταγμα τῆς συγκλήτου κατὰ τὸ ἔτος 137 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ἀφορῆ δὲ τὸ διάταγμα εἰς νόμον περὶ δημοτικῶν φόρων.

Ἐκ τῶν εὑρημάτων οὖν τούτων δρμῶμενοι ἀπεθασίσαμεν ν' ἀνασκάψωμεν τὴν θέσιν ταύτην καὶ οὕτως ἀνεκαλύψθισαν τινὲς ἐπιγραφαὶ ἐπὶ μικρῶν τεμαχίων μαρμάρων, ως καὶ ἐν μέλαθρον κεκοσμημένον διαφόροις κῆποις, κατέχον δὲ σμικρὰν ἀπόστασιν καὶ διατηροῦν λαμπρῶς τὰς τοιχογραφίας αὐτοῦ. Ἀνευρέθησαν εἰσέτι πολλὰ ἀγγεῖα κεκεραμευμένα εἰκο-

νίζοντα παναρχαῖας μορφὰς ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ διατηροῦντα ἐν στιλπνότητι τὰς ζωγραφίας αὐτῶν.

Ἐν ἀγγεῖον εἰσέτι ἐν σχήματι ληκύθου φέρει κεχρωμένας εἰκόνας ἐπιμελῶς ζωγραφηθείσας ὅξει ὁργάνῳ διὰ μέλανος χρώματος ἐπὶ ἐρυθροῦ κεραμίνου, ἢ δὲ ἐπὶ αὐτοῦ παράστασις ἔχει οὔτισι: Ἐπὶ κλίνης ἀναπαύεται ἐκτάδην κειμένη γυνὴ ἄλλοκτου, ως ζοικεν, μορφῆς, ἔχουσα ἑστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερά, ὅπου φαίνεται ἐτέρα γυνὴ, πρόσωπον ἔχουσα ἀχαρακτηρίστον, καθημένη ἐπὶ διφθού, πρὸς ἀριστεράν δὲ καὶ αὐθις κάθηται ἀνήρ ἐπιβλέπων αὐτάς. Ὁ πιλός, ἢ τιχνη καὶ τὰ χρώματα ταῦτα τῆς ληκύθου εἰσὶν ἀρχαῖας Ἑλληνικῆς ἐποχῆς, παρεμφερῆ τοῖς Ἀττικοῖς.

Δύο ἐπιγραφαὶ γαλμυρικῆς γλώσσης τε καὶ γραφῆς ὀλίγον βλαφθεῖσαι ἀντεγράφησαν πιστῶς καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν ἐν Κων]πόλει Ἑλληνικὸν φιλολογικὸν σύλλογον.

Καὶ τὰ ὀλίγα μὲν ταῦτα δημοσιεύοντες ἐν ἀποσπάσματι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν τῶν ἐνεργηθεισῶν ἐν Παλμύρᾳ ὑποβάλλομεν τοῖς ἀρχαιολόγοις, προτρέποντες αὐτοὺς ἵνα ἐνεργήσωσιν ἐκτενεστέρας ἀνασκαφὰς ἐν τῇ μνησθείσῃ θέσει πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἐτέρων λειψάνων καὶ ἐπιγραφῶν, γεγραμμένων ἐν τῇ παλμυρικῇ γλώσσῃ.

X. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Φωραῖς καὶ βάσαρα ἔχω κάθε βράδυ,
Όταρ 'c τὸ σπίτι παίρω τὸ κοπάδι.
Θέλοντ 'c τὰ γερὰ δὲ πατέρας κι' ἡ μητέρα
Νὰ μοῦ δώσουν τοῦ παπᾶ τὴ θυγατέρα.

Καὶ τί θὺ 'πῃ καλὲ ἡ Μαριώ
Ἄρ τέτοιο πρᾶμμα ποτὲ μάθη φοβερό;

Φωραῖς καὶ βάσαρα ἔχω κάθε μέρα
Μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα,
Όταρ πάω γιὰ ρὰ βοσκήσω τὸ κοπάδι
Τὸ ποντρὸ 'c τὸ δροσοπότιστο λιβάδι.

Τοὺς λέω πῶς θέλω τὴ Μαριώ
Κι' αὐτοὶ δὲν θέλοντ τέτοιο πρᾶμμα φοβερό.

Μοῦ λένε τοῦ παπᾶ ὅτι ἡ θυγατέρα
Ἄπ' τὸ χωριὸ πῶς εἴραι ἡ πλούσιωτέρα·
Μοῦ λένε ὅτι ἡ Μαριώ ἔβαλε σημάδι
Ἄπ' τὴ φτώχια τῆς τὸ κάθε τῆς πετράδι.
Μὰ ἐγὼ θὰ πάρω τὴ Μαριώ
Καὶ τέτοια μικροπράμματα δὲν τὰ μετρῶ.

ΣΤΑ ΓΟΝΕΣ

Τέχνη εἴνε ἡ φύσις, θεωμέρη κατὰ τὴν ἴδιοσυγκρασίαν ἐκάστου.

ΖΩΛΑ

Δὲρ εἴνε τὶς μέγας συγγραφεὺς ἀπλῶς διότι κάμεται τὴν ψυχὴν τὰ σπαράττη. Τὰ ἀληθῆ δάκρυα εἴνε ἐκεῖτα τὰ ὅποια φέρει εἰς τὸν δόρθαλμοὺς ἡ ἀράγρωσις ἐνδὲς ώραίν ποιήματος πρέπει σὺν τῇ μελαγχολίᾳ, ἢν προξενεῖ, τὰ δέρατα καὶ ἀράλογορ θαυμασμόν.

ΣΑΤΑΘΡΙΑΝΔΡΟΣ

Ἀπαιτοῦται χείμαρροι αἷματος ὅπως ἐξαλείψωσι τὰ πταίσματά μας ἀπέραντι τῷν ἀρθρώπων ἐν δάκρυ ἀρκεῖ ὅπως ἐξαλείψῃ αὐτὰ ἀπέραντι τοῦ Θεοῦ.

Ο ΙΩΑΝΝΟΣ

Δὲρ ύπαρχει καμψία θλίψις, τὴν ὅποιαν τὰ μὴν ἡμιπορῆ τὰ διασκεδάση μία ὥρα ἀραγρώσεως.

ΜΟΥΤΣΑΚΙΟΥ

ΒΟΣΚΟΣ